

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. D. N.**, narozený X
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. OAM-42/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný shledal žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „nařízení“), je Rumunsko.

II. Žalobní body

2. Žalobce má za to, že žalovaný správní orgán při zjišťování stavu věci porušil zejména ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce se cítí být rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť správní orgán nezákonně nepřezkoumal jeho žádost v souladu se zákonem a řízení zastavil, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat, a žalobce tak připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. To vše za situace, kdy správní orgán měl dostatek podkladů k meritornímu rozhodnutí. Správní orgán nesprávně posoudil důvod k zastavení řízení a dospěl k závěru o příslušnosti Rumunska.
3. Žalovaný dále porušil § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
4. Žalovaný vychází ze skutečnosti, že žalobce měl platný pobyt v Rumunsku do 25. 3. 2022, tj. bez dalšího s ohledem čl. 12 nařízení Dublin III shledal, že k řízení o udělení mezinárodní ochrany je příslušné Rumunsko. Toto pravidlo nebylo odkazováno ve výroku napadeného rozhodnutí, což je prvním znakem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgán připustil aplikaci tohoto pravidla na základě nepřezkoumatelného postupu, kdy si vystačil pouze s jakýmsi blíže nedefinovaným vyjádřením Rumunska ohledně doby platnosti rovněž nikterak konkrétně definovaného pobytového oprávnění žalobce v Rumunsku.
5. Samotný druh podkladu, kterým správní orgán ověřoval délku pobytového oprávnění, je naprosto nepřijatelný, kdy nelze na základě jakéhosi vyjádření pevně stanovit natolik závažnou skutečnost, jako je přípustnost žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán má možnost vyžádat řádný dokument z Rumunska, který stanoví, zda pobyt je platný, případně kdy platnosti pozbyl. Stejně tak není z napadené rozhodnutí patrné, zda pojednává o platnosti pobytové karty, tj. průkazu jako takového, či zda se skutečně pojednává o platnosti pobytu. V tomto je rozhodně rozdíl. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se zřejmě jednalo o pobyt za účelem zaměstnání občana třetí země. S ohledem na sjednocená pravidla cizineckého práva v rámci EU je tak nutno posoudit, zda pobyt žalobce byl skutečně platným pobytem až do konce platnosti průkazu o pobytu, či zda nenastala skutečnost, na základě které by pobyt skončil ze zákona dříve, tj. před koncem platnosti průkazu či pobytové karty, stejně, jak je tomu v případě české obdoby tohoto druhu pobytu (zaměstnanecké karty). Platnost pobytu za účelem zaměstnání je ve všech členských státech EU vázána na plnění účelu pobytu. Takový pobyt je platný pouze v případě, že cizinec takový účel plní, tj. je zaměstnán a je zaměstnán pouze u zaměstnavatele, na kterého mu byl pobyt povolen, vykonává povolený druh práce a v

povoleném místě výkonu zaměstnání. Žalovaný tyto skutečnosti nikterak nezjišťoval a podmínky pro aplikaci nařízení a následné zastavení řízení byly stanoveny vadně, na základě spekulace, skutečný stav věci v této souvislosti zjištěn řádně nebyl. Není možné na základě dokazování provedeného bez pochybností tvrdit, že pobyt žalobce byl platný do 25. 3. 2022, k takovému tvrzení žalovaný nemá žádné řádné důkazy.

6. Zákonný a situaci přiměřený postup v této věci bylo alespoň v rámci pohovoru s žadatelem zjistit veškeré aspekty jeho pobytu v Rumunsku v souvislosti s jeho zaměstnáním, tj. jeho délkou, místem a druhem práce, a následně vyžádat řádnou informaci z rumunské strany a až poté činit závěry o konci platnosti pobytu žadatele a případnou aplikaci jednotlivých pravidel nařízení. Institut zastavení řízení v tomto případě byl použit nezákonně, v rozporu s jeho účelem, tj. zcela nesprávně, nepřezkoumatelně a předčasně.
7. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žaloba staví na skutečnosti, že nebylo řádně prokázáno, kdy se datuje ukončení pobytového oprávnění žalobce v Rumunsku. Žaloba spekuluje, že nejen vyjádření žalobce, ale ani vyjádření Rumunska nemohou založit jistotu data ukončení platnosti pobytového oprávnění, od kterého se má odvíjet příslušnost Rumunska pro posouzení příslušnosti k řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žaloba nastiňuje možnost, že pobyt mohl skončit z důvodu neplnění povinností zaměstnaneckého povolení, stejně, jako by se to mohlo stát v ČR. Z toho pak vyvozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný je přísně vázán sděleními žadatele při pohovoru. Bylo tedy na žalobci, aby důvody, pro které mu snad mělo (až podle žaloby) pobytové oprávnění skončit dříve, správnímu orgánu alespoň v hrubých rysech předestřel. V dané chvíli se zpochybňování výpovědi učiněné v průběhu správního řízení jeví jako účelové a dehonestující. Žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, která je schopna porozumět průběhu správního řízení a poučením, která se jí dostanou.
10. K otázce, zda „jakési potvrzení“ Rumunska může zavdat jistotu pravdivosti jeho obsahu, žalovaný sdělil, že z žalobní námitky není zřejmé, proč by tomu tak být nemělo. Prosté zpochybňování formy nemůže nahradit seriózní žalobní námitku, která by měla konkrétně a srozumitelně vymezit, proč toto potvrzení neobstojí. Není totiž zřejmé, jak má takové potvrzení podle právního zástupce žalobce vypadat, jaké náležitosti je třeba, aby splňovalo a proč by měly správní orgány Rumunska v rámci potvrzení uvádět nepravdivé údaje. Neurčitá formulace, že si měl žalovaný opatřit informaci „řádnou“ tento nedostatek tvrzení zhojit nemůže.
11. Stejně tak námitka, zda nenastala skutečnost, na základě které by pobyt skončil dříve, tj. před koncem platnosti průkazu k povolení, podpořená průměrem české obdoby zaměstnanecké karty, ustrnula v rovině spekulací. I kdyby podmínky vydaného rumunského povolení plněny nebyly, ukončení pobytu by muselo být založeno pravomocným správním rozhodnutím, které by bylo obsahem správního spisu vedeného v Rumunsku na jméno žalobce a v důsledku jeho existence by Rumunsko v rámci potvrzení tuto skutečnost českým správním úřadům sdělilo.

12. Žalovaný uzavřel, že na základě prohlášení samotného žalobce a vyjádření Rumunska ze dne 23. 1. 2024 a 22. 2. 2024 byl žalobce dne 10. 1. 2024, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem povolení k pobytu vydaného Rumunskem platným do dne 25. 3. 2022, jehož platnost skončila před méně než dvěma lety. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení Dublin III. Žalovaný s ohledem na výše uvedené skutečnosti požádal dne 17. 1. 2024 Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 23. 1. 2024 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce.

IV. Obsah správního spisu

13. Dne 16. 1. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil, že v měsíci srpnu 2023 vycestoval z Vietnamské socialistické republiky do Rumunska za využití rumunského víza, které jej opravňovalo k práci. V Rumunsku pracoval v továrně. Dne 18. 12. 2023 odcestoval z Rumunska do ČR, kde pobýval na tržnici Sapa Praha. Žadatel je ženatý a má tři dospělé děti. Manželka setrvává ve vlasti. Žadatel se nepotýká s žádným zdravotním omezením a nemá zvláštní zdravotní potřeby. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dluh. Pokud by se musel vrátit do země původu, nedokázal by dluh splatit.
14. Vzhledem k tomu, že žadatel nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, přijal správní orgán jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení učiněné dne 16. 1. 2024.
15. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden dne 14. 2. 2024 v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka. Žadatel uvedl, že obdržel nabídku k získání víza od zprostředkovatele právě do Rumunska. Vízum si vyřídil, aby mohl pracovat. Chtěl setrvat v Rumunsku, ale práce nebyla pravidelná a plat nízký. Následně obdržel nabídku odcestovat do ČR, kde by mohl získat další zaměstnání. V Rumunsku setrval od měsíce srpna 2023 do měsíce prosince 2023, kdy pokračoval do ČR. V Rumunsku pracoval jako pomocník na stavbách a následně jako úklidový pracovník v Bukurešti. Důvodem, pro který žadatel z Rumunska odcestoval, byly nízké příjmy. Jeho dluh vlivem úroků narůstá, proto se snaží získat co nejlukrativnější zaměstnání, aby mohl dluh splatit. V průběhu svého pobytu v Rumunsku se nesetkal s žádným problémem. Žadatel byl poučen o tzv. Dublinském systému. Důvodem, pro který nechce odcestovat zpět do Rumunska, je obava, že tam nenalezne práci. Kdyby si i práci zajistil, bude mít v Rumunsku nízký příjem, který nebude stačit na splacení dluhů ve vlasti. Žádné jiné důvody, pro které by nemohl cestovat do Rumunska, nejsou. V EU se nenacházejí žádní jeho příbuzní, nemá zde jiné blízké sociální vazby. Přál by si, aby mohl v ČR setrvat dva až tři roky, aby mohl pracovat a zaplatit svůj dluh, následně by odcestoval do vlasti.
16. Podle odpovědi ze dne 23. 2. 2024 na základě spolupráce Oddělení zahraničních vztahů Mikulov-Drasenhofen Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce je držitelem rumunského povolení k přechodnému pobytu číslo 000019294, platného od 26. 3. 2021 do 25. 3. 2022, rumunská strana zaslala i fotografii žalobce.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul právní úpravu a posuzoval jednotlivá kritéria dle nařízení Dublin III. Žalovaný nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu uvedeného nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
18. Čl. 8 nařízení Dublin III stanoví postup pro případy, kdy žadatelem je nezletilá osoba bez doprovodu, žadatel je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat.
19. Čl. 9 nařízení Dublin III stanoví postup, kdy žadatel má rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě. Jak vyplývá ze žádosti, na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žadatele požívající mezinárodní ochrany, toto kritérium též nelze aplikovat.
20. Podle čl. 10 nařízení Dublin III, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Jak vyplývá ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného, na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žadatele, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Kritérium v čl. 10 tudíž nelze aplikovat.
21. Podle čl. 11 nařízení Dublin III, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob. Jak vyplývá ze žádosti o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní rodinní příslušníci žadatele nebo svobodní nezletilí sourozenci. Kritérium v čl. 11 též nelze aplikovat.
22. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu,

jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

23. Žalovaný konstatoval, že na základě prohlášení žadatele a vyjádření Rumunska ze dne 23. 1. 2024 a 22. 2. 2024, že žadatel byl dne 10. 1. 2024, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem povolení k pobytu vydaného Rumunskem platným do dne 25. 3. 2022, jehož platnost skončila před méně než dvěma lety. V jeho případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení Dublin III. S ohledem na tyto skutečnosti požádal žalovaný dne 17. 1. 2024 Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané v ČR. Dne 23. 1. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost.
24. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti konstatoval, že v souladu s nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný shromáždil informace týkající se azylového systému v Rumunsku a touto otázkou se podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval, závěrem konstatoval, že jmenovanému nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a případný nižší životní standart při pobytu v rumunských azylových zařízeních není překážkou, jež by byla neslučitelnou se závazky článku 4 Listiny základních práv Evropské unie a odpovídala by systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení.
25. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 14. 2. 2024 žadateli dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a možnost vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky. Žadatel v rámci tohoto úkonu nic nenamítal.
26. Podle čl. 17 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žadatel nemá na území ČR žádné vlastní rodinné vazby ani jiné blízké sociální vazby, k ČR nemá žádné vazby, v ČR dříve nepobýval. Důvodem jeho přicestování byla snaha zajistit si příhodné zaměstnání. Další důvody, pro které přicestoval právě do ČR, žadatel nemá. Neuvedl ani žádné závažné důvody, pro které by se nemohl do Rumunska vrátit. Jediným uváděným důvodem je obava, že nebude moci v Rumunsku vykonávat zaměstnání, kterým by splatil svůj dluh.
27. Z důvodu nesouladu data narození žadatele při správním řízení v ČR a rumunské akceptaci žádosti správní orgán opětovně požádal Rumunsko o potvrzení žádosti o převzetí příslušnosti, také zajistil na základě spolupráce Oddělení zahraničních vztahů Mikulov-Drasenhofen Policie ČR a policie v Rumunsku fotografickou dokumentaci žadatele. Sám žadatel žádné doklady potvrzující jeho totožnost a státní příslušnost správnímu orgánu nedoložil. Výše jmenovaný v Rumunsku v minulosti pobýval, nalezl zde pracovní uplatnění a nesetkal se s žádným problémem. Jak uvedl, do ČR cestoval za

pracovními podmínkami, aby mohl rychleji splatit svůj dluh. Žalovaný uzavřel, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení.

28. Podle čl. 18 nařízení Dublin III je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Rumunsko je tak povinno převzít žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
29. Dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Podle čl. 7 odst. 1, 2 nařízení Dublin III *kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole. Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
32. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
33. Podle čl. 12. odst. 4 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
34. Podle čl. 22 odst. 2 nařízení Dublin III *v řízení o určení příslušného členského státu se používají přímé a nepřímé důkazy.*
35. Podle čl. 22 odst. 3 nařízení Dublin III *komise prostřednictvím provádějících aktů vytvoří a pravidelně přezkoumává dva seznamy, na nichž jsou podle kritérií uvedených v písmenu a) a b) tohoto odstavce uvedeny přímé a nepřímé důkazy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.*

Přímé důkazy: i) Jedná se o formální důkazy, z nichž vyplývá příslušnost podle tohoto nařízení, pokud nejsou vyvráceny důkazy o opaku.

Nepřímé důkazy: i) Jedná se o orientační ukazatele, které mohou být v jistých případech i přes svou vyvratitelnost dostačující podle důkazní síly, která jim je přisuzována.

36. Příloha II konsolidovaného znění nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. 9. 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azylu podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, obsahuje seznam přímých a nepřímých důkazů pro stanovení členského státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
37. Podle bodu 4 přílohy II tohoto nařízení *platná povolení k pobytu (čl. 9 odst. 1 a 3) nebo povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma lety (a začátek platnosti) (čl. 9 odst. 4):*
- Přímé důkazy*
- *povolení k pobytu,*
 - *výpisy z evidence cizinců nebo obdobných rejstříků,*
 - *zprávy/potvrzení údajů od členského státu, který vydal povolení k pobytu.*
38. Žalobce namítal, že se žalovaný zbavil povinnosti jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně přezkoumat, a žalobce tak připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, ač měl dostatek podkladů k meritornímu rozhodnutí.
39. Tato žalobní námitka není důvodná, napadeným rozhodnutím žalobce nebyl zbaven práva na meritorní přezkoumání své věci, pouze byla deklarována příslušnost k projednání jeho žádosti jiným státem.
40. Žalovaný zcela správně posoudil postupně jednotlivá kritéria pro určení místní příslušnosti, vysvětlil, proč aplikoval právě čl. 12. Informace od rumunské strany jsou jednoznačné, jde o přímý důkaz, který nebyl ničím vyvrácen. Žalobce nejen že neuvádí jiné důkazy, které by příslušnost Rumunska zpochybňovaly, ale ani netvrdí odlišnou skutkovou situaci. Byť sice obecně namítá nesprávně zjištěný skutkový stav, správním orgánu ani soudu nepředestírá konkrétní skutečnosti, ze kterých by (po jejich prokázání) vyplývala příslušnost ČR. Skutečnost, že žalobce byl držitelem víza v Rumunsku, sám potvrdil, vyjádření žalobce koresponduje i s vyjádřením Rumunska ze dne 23. 1. 2024 a 22. 2. 2024, vyjádření uvádělo platnost povolení k pobytu vydaného Rumunskem do dne 25. 3. 2022. Žalobce tuto skutečnost ničím konkrétním nezpochybnil, zároveň o udělení mezinárodní ochrany požádal dne 16. 1. 2024, je tedy splněna i potřebná dvouletá lhůta.
41. Žalobce též namítal, že na čl. 12 nařízení nebylo odkazováno ve výroku napadeného rozhodnutí.
42. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*
43. Nedílnou součástí výrokové části rozhodnutí je uvedení všech relevantních právních ustanovení, podle nichž bylo správním orgánem v dané věci rozhodováno.
44. Žalovaný ve výroku uvedl, že zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť shledal žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Dublin III je Rumunsko.

45. Čl. 3 dále odkazuje na jednotlivá kritéria, která je při posuzování příslušnosti třeba postupně zkoumat, žalovaný se jimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně zabýval, je zcela zřejmé, že příslušnost určil podle čl. 12. V projednávané věci je podstatné, že jde o procesní rozhodnutí, zásadní je ustanovení § 25 písm. i) a § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, zároveň je ze samotného výroku zřejmé, že žalovaný příslušnost posuzoval podle jednotlivých kritérií nařízení Dublin III, soud znění výroku považuje za dostačující a přezkoumatelné. Obdobně lze vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, řešící míru podrobnosti konkretizace relevantních právních ustanovení, případně z rozsudku ze dne 16. 10. 2020, č. j. 2 As 345/2019-36, kdy Nejvyšší správní soud zohlednil skutečnost, že z odůvodnění rozhodnutí bylo zcela zjevné, že správními orgány byla (správně) aplikována určitá konkrétní norma. Ostatně soudu je z úřední činnosti známo, že i v ostatních případech žalovaný formuluje výrok obdobným způsobem, soudy se dosud nijak proti tomuto postupu neohradily (ač by závažná vada ve formulaci výroku mohla být vadou, ke které se přihlíží ex offio), srovnej např. recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 5 Azs 50/2024-28.
46. Žalobce též namítal, že samotný druh podkladu, kterým správní orgán ověřoval délku pobytového oprávnění je naprosto nepřijatelný, správní orgán si měl vyžádat „řádný“ dokument z Rumunska.
47. Soud k tomuto zdůrazňuje, že právní úprava nestanoví, že by pobytové oprávnění muselo být prokázáno určitým konkrétním důkazem a žádným jiným, sdělení Rumunska a vyjádření žalobce jsou v projednávané věci zcela postačující, neboť tyto důkazy ani jimi zjištěný skutkový stav nebyly ničím zpochybněny. Nelze odhlédnout od potřeby pokud možno rychle rozhodnout o příslušnosti k projednání žádosti. Podle preambule nařízení Dublin III bodu 5 metoda určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby a mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.
48. Konečně je to v první řadě žalobce, kdo ví, jaká oprávnění k pobytu ve kterém státě měl, a kdy skončily. Pokud by měl podklady indikující, že příslušnost měla být posouzena odlišně, měl možnost je žalovanému předložit. V tomto světle soud neshledal důvodnou ani polemiku žalobce, že z napadeného rozhodnutí není patrné, zda se pojednává o platnosti pobytové karty (průkazu), či o platnosti pobytu. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, úvahy žalobce, za jakých podmínek by teoreticky mohla být situace odlišná, nejsou relevantní.
49. Pokud žalobce požadoval, aby v rámci pohovoru byly zjištěny veškeré aspekty jeho pobytu v Rumunsku v souvislosti s jeho zaměstnáním, nelze než konstatovat, že žalobce měl možnost sdělit při pohovoru veškeré okolnosti, z pohovoru vyplývá, že v Rumunsku pracoval až do prosince 2023, kdy následně odcestoval do ČR a požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce byl na okolnosti svého pobytu v Rumunsku dotazován správním orgánem, zároveň žalobce skutečnosti, které jsou podle něj rozhodné, netvrdí ani v podané žalobě, nelze tedy předpokládat, že by další dotazy na podrobnosti jeho zaměstnání v Rumunsku mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

50. Obavy žalobce, že v Rumunsku nenalezne práci, případně tam bude mít nižší výdělků, než v ČR, nejsou z hlediska posouzení příslušnosti podle nařízení Dublin III relevantní.
51. K obecné námitce, že správní orgány porušily jednotlivá zákonná ustanovení soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
52. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku její žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl bezodkladně ve věci samé.
54. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. května 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.